

ΤΟΥ **Θάνου Ανδρίτσου** *

Κάποτε η θλίψη και η οργή ξεπερνούν ένα όριο και φαίνεται σαν οι λέξεις να επαναλαμβάνονται και να μη μπορούν να εκφράσουν τίποτα. Κι όμως, αν σταματήσουμε να φωνάζουμε, θα φαίνεται σα να δεχόμαστε ως λογικά αυτά που συμβαίνουν γύρω μας. Σαν να ήταν μια απλή ατυχής στιγμή, ο θάνατος της 62χρονης εργαζόμενης στην αποκομιδή των σκουπιδιών στου Ζωγράφου.

Θα εκφράσουν όλοι τη θλίψη τους, θα πουν ότι πιθανώς αντιμετώπιζε προβλήματα υγείας, μπορεί να βρουν και καμία λέξη για το σημαντικό έργο που επιτελούν κάποιες κατηγορίες εργαζομένων (λίγες μέρες μόνο μετά τη συνεχόμενη εξύβριση που δέχτηκαν από την πλειοψηφία των μνημονιακών -κυβερνητικών και αντιπολιτευόμενων- μέσων οι ίδιες κατηγορίες εργαζομένων).

Και μετά η ζωή θα συνεχιστεί όπως πριν. Ή μάλλον αυτό που θεωρείται ζωή, που δεν θα την έχει πια η 62χρονη, όπως δεν την έχουν και τόσοι και τόσες που χάνονται καθημερινά από τα σύγχρονα ταξικά, εργοδοτικά και κυβερνητικά εγκλήματα. Από το 2013 μέχρι σήμερα, τα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται περίπου 10% κάθε χρόνο. Το κατανοούμε τι σημαίνει αυτό; Ότι αν και ζούμε το 2017, με την τεχνολογική πρόοδο να μπορεί να περιορίσει τους κινδύνους της εργασίας σε τεράστιο βαθμό, κάθε χρόνο όλο και περισσότερες ζωές χάνονται εν ώρα εργασίας, εξαιτίας των δολοφονικών, αντεργατικών πολιτικών.

Δε μπορεί να περνάνε οι ειδήσεις έτσι απλά. Κι εμείς να συνηθίζουμε στο θάνατο. Υπάρχουν ευθύνες. Οι κυβερνήσεις, οι δημαρχαίοι, τα αφεντικά, όλοι και όλες που εφαρμόζουν, στηρίζουν ή απλά ανέχονται τη σημερινή πραγματικότητα στην εργασία, έχουν βαμμένα τα χέρια τους με το αίμα των χαμένων εργατών και εργατριών.

Η απεργία που έγινε τις προηγούμενες μέρες, είχε και αυτή την πλευρά. Αναδείκνυε κάτι προφανές. Ότι δεν μπορεί το έργο που έχουν να εκπληρώσουν οι Δήμοι να γίνεται με τέτοιες συνθήκες. Δε μπορεί άνθρωποι χωρίς σταθερές συνθήκες εργασίας, μέτρα ατομικής προστασίας κ.α. να φέρνουν εις πέρας το τεράστιο έργο των δημοτικών και δημόσιων υπηρεσιών. Ότι χρειάζεται να υπάρχει επαρκές, μόνιμο, καλοπληρωμένο προσωπικό που σε συνθήκες αξιοπρέπειας και ασφάλειας θα φροντίζει για τις ανάγκες των Δήμων και της κοινωνίας.

Όχι απλά να βγει η δουλίτσα όπως όπως. Όχι απλά κρέατα για σφαγή, έτσι απλά για να δείχνουν οι Δήμαρχοι και η Κυβέρνηση ότι δουλεύει η μηχανή. Σε κάποιους αυτό φαινόταν σαν ένας αδικαιολόγητος κρατισμός, σα μια αριστεριστική ή παρωχημένη εμμονή, σαν παράλογη αδιαφορία για τα δημόσια έσοδα. Αυτοί, ας μην κάνουν τον κόπο να χύσουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους για τη χαμένη εργαζόμενη. Ας πάρουν το όπλο τους και ας αρχίσουν να πυροβολούν από τώρα. Περίπου αυτό βέβαια έκαναν βάζοντας μια 60χρονη γυναίκα να κάνει δύο βάρδιες μέσα σε 24ώρες μέσα στον καύσωνα για να γίνει «με εντατικούς ρυθμούς η αποκομιδή των σκουπιδιών».

Λαϊκισμοί, το γνωρίζω. Άλλωστε, ομολογώ ότι δεν έχω ακόμα όλες τις πληροφορίες για το περιστατικό. Πιθανώς, να ήταν η κακιά η ώρα, η άτυχη μητέρα τεσσάρων παιδιών να μη γνώριζε ότι είχε πρόβλημα υγείας. Ποιος μπορεί άλλωστε να αποκλείσει εντελώς ένα τέτοιο ενδεχόμενο;

Ποιος και ποια μπορούν να καλυφθούν πίσω από τέτοιες δικαιολογίες; Και έχουν ήσυχη τη συνείδησή τους; Κι όταν πριν κανα χρόνο σκοτώθηκε ένας πενταμηνίτης στα κοινωφελή στα Μέγαρα και τότε η κακιά η ώρα ήταν. Πάντα η κακιά η ώρα.

Στις μέρες που ζούμε σχεδόν όλες οι ώρες είναι κακές, ή εν δυνάμει κακές. Όταν η αξία της ζωής σου είναι μηδαμινή μπροστά στα νούμερα, τους δείκτες, τα πλεονάσματα, την καλή εικόνα της κυβέρνησης, τότε ανά πάσα στιγμή είσαι αναλώσιμος. Η χαμένη εργάτρια ήταν αναλώσιμη. Κανείς δεν ήθελε να τη σκοτώσει. Όμως με σαφήνεια η εξουσία είχε δηλώσει ότι είναι αναλώσιμη.

Τόσο στον δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς βγαίνει από ανθρώπους που αναγνωρίζονται ως αναλώσιμοι, ως ανακυκλούμενοι. Συμβάσεις, ατομικές, συλλογικές, κοινωφελή, δελτία, μαύρη εργασία, αδήλωτη εργασία, ασφυκτικά ωράρια, μισθοί πείνας, σε έναν διαρκή κύκλο μεταξύ ανεργίας- ελαστικής εργασίας. Κι αν λίγο κουραστείς, κι αν έχεις κάποιο πρόβλημα υγείας ή κινητικότητας, κι αν δεν αντέξεις

στην αρένα, κι αν δε μπορείς να μαζέψεις σκουπίδια μέσα στον καύσωνα; Τότε σε περιμένει η απόσυρση, η φτώχεια, η ανεργία, ή και ο θάνατος. Μην κάνει κανείς πως δε το ξέρει. Πώς δε το καταλαβαίνει. Τα ζούμε τόσο καιρό πια. Ειδικά στους Δήμους, όλα αυτά είναι καταγεγραμμένα και συζητημένα.

Ο ντελιβεράς που σκοτώνεται στο μηχανάκι, ο μετανάστης εργάτης που καταπλακώνεται σε οικοδομικά έργα, η εργαζόμενη που πεθαίνει στο υπόγειο των Everest, η εργαζόμενη της καθαριότητας που παθαίνει ανακοπή στο απορριμματοφόρο, και τα εκατομμύρια των ανθρώπων που κοιμούνται (αν μπορούν) και ξυπνούν με το φόβο της ανασφάλειας και της φτώχειας, δεν είναι «ατυχείς στιγμές». Δεν είναι καν τα αποτελέσματα μιας πολιτικής. ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Μια πολιτική που θέλει να διαλύσει την εργασία και τους εργαζόμενους ανθρώπους. Που νοιάζεται μόνο για «να βγει η δουλειά» με ότι κόστος αυτό μπορεί να έχει στη ζωή του κάθε μεμονωμένου ανθρώπου και της κοινωνίας συνολικά. Ή θα ανατρέψουμε αυτή την πολιτική ή θα μετράμε χαμένες και διαλυμένες ζωές συνανθρώπων μας. Ή θα μπει ως μέτρο η ζωή και η αξιοπρέπειά μας, πάνω από κάθε δημοσιονομικό και μνημονιακό περιορισμό ή κάθε λίγο και λιγάκι θα θρηνούμε έπειτα από τέτοια «ατυχήματα».

Μόνιμη, σταθερή, ασφαλής, αξιοβίωτη εργασία για όλους και όλες. Όχι στο θάνατο, ζωή για όλους και όλες.

Θάνος Ανδρίτσος, Δημοτικός Σύμβουλος Αγίας Παρασκευής με το «Φυσάει Κόντρα»

fysaeikontra.wordpress.com